

2018 – MAREA UNIRE și TRIBUNISMUL (XXXIV):
Politica externă a Daco-României – Un "meeting valah" și
"Noi vrem să ne unim cu Țara" - Iancu condus de două principii!

 <p>Al. Papiu Ilarian 1827 - 1877</p> <p>Sibiu - Biserica dintre brazi</p>	<p align="center">Cum vedea Alexandru Papiu-Ilarian!</p> <p align="center">ce trebuie să facă domnul românilor...?</p>		
	<p>În politica internă:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Să organizeze și să sporească armata 2. Să câștige încrederea națiunii prin o bună administrare a dreptății 3. Să cerce în toate chipurile a câștiga inima poporului ... 4. Să îngrijească de luminarea și creșterea națiunii în adevărat patriotism 5. Să sporească finanțele statului ... 6. Să pună capăt intrigilor perpetue, care strică partea cea mai vitală a națiunii 	<p>În politica externă:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Să stea în cele mai bune relații cu Italia și cu Franța ... 2. Nici cu Rusia dar nici cu Austria să nu se strice înainte de timp ... 3. Să asculte și pe unguri ... <p align="center">O Principe și Doamnă al românilor!</p> <p align="right">1860</p>	
		<p>DACO-ROMÂNIA SIMBOLUL UNITĂȚII POLITICE</p>	

Continuăm reproducerea selectivă din cap. "Cum vedea Alexandru Papiu-Ilarian la 1860 putința de înfăptuire a Daco-României?" (dr. Ioan Lupaș): "B. În politica externă: 1. Să stea în cele mai bune relații cu Italia și cu Franța, pe care să le convingă prin agenții săi, că Transilvania e țară românească. 2. Nici cu Rusia dar nici cu Austria să nu se strice înainte de timp. Niciodată să nu se învoiască a aduce în țară colonii nemțești sau a întinde cât de puțin jurisdicțiunea consulară austriacă, fiind aceasta foarte periculoasă pentru Principate; 3. Să asculte și pe unguri, fără a pierde însă din vedere că ei sînt dușmanii neîmpăcați ai existenței naționale a românilor, mai ales a celor din Transilvania. Poate cea mai deaproape luptă din răsăritul Europei este revoluția ungurească. Dacă aceasta ar triumfa, ar putea să schimbe pozițiunea politică a românilor." (...) Dorința cu care își încheia Papiu memoriul, apare astfel ca momentul culminant al întregii expunerii: "O Principe și Doamnă al românilor! fie ca să vă steie întru ajutor geniul națiunii române, ca să vă răzbunați cu înțelepciune moartea și să fiți executorul fericit al planului celui mai mare domn al românilor, ce a avut vreodată Dacia lui Traian". Cuza va fi cetit cu atenție memoriul și se va fi bucurat, când pe autorul lui a putut să-l salute, mai târziu, ca ministru de Justiție în cabinetul lui Mihail Kogălniceanu. Problemele dificile ale consolidării nu i-au permis însă a risca vreun pas în direcția indicată de Papiu Ilarian prin cele două exemple istorice: Petru Rareș și Mihai Viteazul. (...) Când s-ar fi ivit din nou prilejul potrivit să creeze - cum spunea Papiu - chipul și modul de "a se vedea în

Transilvania", în cursul războiului dintre Austria și Prusia aliată cu Italia (1866), Cuza nu mai era domn al Principatelor Unite, ci - după abdicarea sa forțată de la 11 februarie - un detronat pribeag, care căuta să-și însenineze tristețea exilului cu amintirea realizărilor din cursul celor 7 ani de domnie, cum apare aceasta dintr-o scrisoare adresată la 28 aprilie 1867 succesorului său Carol: "cel puțin am avut mulțumirea de a realiza Unirea Principatelor, a face din trei milioane de clăcași trei milioane de proprietari, a înapoia țării a cincea parte din pământul său uzurpat de clerul grec al locurilor sfinte, a da tuturor românilor, fără excepțiune, drepturile electorale, de care era lipsită pe nedrept marea majoritate a națiunii, a constitui puternic egalitatea civilă și politică și, în fine, a traduce în fapte mai toate dorințele Divanurilor ad-hoc din 1857".

Concluzia acestui Memorand: "crearea României Mari cu centrul în Transilvania"! Prin opoziția fermă a românilor față de unirea Transilvaniei cu Ungaria și refuzul majorității fruntașilor maghiari transilvăneni de a recunoaște națiunea română, conducătorii români erau acuzați de activități subversive, de iredentism, de acțiuni panromânești menite să se creeze un stat daco-român, etc; problemele și revendicările românilor erau cunoscute la Viena, dar ignorate. Ziua de 3/15 mai 1848 din Blaj a fost evocată și comemorată timp de decenii, fiind sărbătorită ca "o zi măreață, căci întâiași dată auzirăm atunci un popor întreg răspunzând celor ce-i vorbeau de unirea Transilvaniei cu Ungaria, prin această strigare: "Noi vrem să ne unim cu Țara!" (...) Ungurii și sașii își dădeau seama de consecințele inevitabile ale acestei manifestări populare. Conte Dionisie Bánffy scriind în memoriile sale despre ea sub titlul "Un meeting valah", afirmă că "programul politic al acestei adunări vinovate nu era decît întemeierea apropiată a unui stat valah, liber și independent". Iar printre sașii orașelor transilvane circula în 1848 și 1849 o poezie de 5 strofe exprimând groaza cu care ei se gîndeau la timpul cînd legăturile cu Viena împărătească vor înceta, cînd privilegiile seculare se vor spulbera și ei se vor vedea nevoiți a îngenunchea în fața "unui nou Decebal" ("vor einem neuen Dezebal das Knie zu beugen"). Același sentiment îl exprimă și notițele contemporanului Samuel Traugott Binder, membru al comitetului săsesc din Sibiu, arătînd că sașii au fost determinați să ia atitudine ostilă față de unirea Transilvaniei cu Ungaria, între alte motive, și de teama de a nu fi înfățișați ca slabi sprijinitori ai cauzei imperiale. (...) Un corespondent transilvan (sas, probabil) al ziarului, din Viena, "Wanderer", nu întîrzie să înpăimînte pe austriaci că cele două biserici române din Transilvania se vor uni într-o singură biserică națională, că prin stăruințele lui Șaguna și în paguba elementului german, specific austriac, se va înălța în Piața Mare a Sibiului o mitropolie pentru toți românii din Austria și astfel prin o singură trăsătură de condei Daco-România ar fi gata: "o mitropolie daco-română în Transilvania - și Orientul e pierdut pentru Austria!" Aceste prevestiri aveau darul de a trezi în cercurile naționale-politice din Viena o neadormită bănuială față de toate tendințele naționale-politice ale românilor transilvani. De aceea situația Comitetului național român era foarte dificilă: prigonit cu înverșunare de către unguri, el nu putea să aibă în viforul revoluției, nici din partea Vienei un sprijin sincer. Dovadă instrucțiunea comisarului împărătesc destinat pentru Transilvania, baronul Geringer, căruia i se șoptea că activitatea Comitetului Național român trebuie împiedicată, fiindcă nu merită încrederea cîrmuirii, deși românii luptă pentru interesele acestei cîrmuiri imperiale".

În acest context s-a distins prefectul român, avocatul Avram Iancu, alături de juristul Simion Bărnăuțiu și mitropolitul Andrei Șaguna. Într-un discurs, Bălcescu descria oastea țărănească condusă de "regele munților" Avram Iancu: "generalii ... erau niște preoți și niște tineri, abia ieșiți din școalele de teologie, filosofie și jurisprudență; ei nu puseseră pînă atunci mîna pe o armă, cînd nevoia îi sili a se face generali și a cîștiga bătălii. Lipsiți de cunoștințe și de principii de artă militară, ei le învățară în mijlocul luptelor. Am văzut cu mirare, cum ei dibuiseră adevăratele principii ale războiului și cum simțiră importanța pozițiilor naturale și folosul ce știură trage din orice localitate. Femeile nu rămăseseră în urmă nici cu curajul, nici cu simțămintele naționale; ele luară parte la toate primejdiile soților lor. Din vîrfurile munților ele aruncau o ploaie de bolovani, care răreau batalioanele vrăjmașești. Cîntecele lor nu erau ca mai înainte de dor și de plăcere, ci cînturi pline de patriotism și de simțimînt național" (...) În ce privește îndeosebi meritele lui Iancu, ele au fost apreciate în chip elogios și în raportul oficial înaintat guvernatorului transilvan Wohlgemuth de către căpitanul Gratze, care mărturisește că Iancu era spiritul dătător de viață în toate operațiile militare și bărbatul care se bucura de nemărginită popularitate. Spunea că avînd numeroase prilejuri de a-i studia caracterul, a putut constata că era condus de două principii: păstrarea monarhiei și egala îndreptățire a națiunii sale. Totodată exprima convingerea că, cu știrea lui Iancu, sau din îndemnul lui nu s-a făcut nimănui vreo nedreptate. Aceste însușiri eminente ne lămuresc taina succeselor sale în cursul războiului civil, pe care unii dintre conducătorii maghiari îl contemplaseră aproape ca o cruciadă de exterminare a elementului românesc de pe plaiurile transilvane."

Istoricul sibian dr. Anton Petru Moisin (n.1944, Veștem) ne dezvăluie cine a fost marele înaintaș al revoluționarului român, care a schimbat destinul românilor în 1848-1849. Cine mai știe astăzi că bunicul lui Avram Iancu a fost fratele lui Horea? Avea avocatul Avram Iancu o misiune istorică, conducând armata românilor transilvăneni - aliată cu armata austriacă - împotriva trupelor revoluționare maghiare?

(va urma)

Marius HALMAGHI

Sursa online:

<http://www.tribuna.ro/stiri/cultura/2018-marea-unire-si-tribunismul-xxxiv-politica-externa-a-daco-romaniei-un-meeting-valah-si-noi-vrem-sa-ne-unim-cu-tara-iancu-condus-de-doua-principii-137497.html>

Tribuna
Dintotdeauna pentru totdeauna!

Eveniment Actualitate Stiri de pe strada mea Sport Cultura Sanatate Timp liber Tribuna femeilor Descopera lumea

2018-MAREA UNIRE și Tribunismul (XXXIV): Politica externă a Daco-României – Un "meeting valah" și "Noi vrem să ne unim cu Țara" - Iancu condus de două principii!

Marius HALMAGHI 19.08.2018 22:15 165 vizualizari 0 comentarii

1 Shares f Share t p e

Cautare